

DEBBIE
MACOMBEROVÁ

*Domov
s víní květin*

Láska kvete i na nečekaných místech

DEBBIE
MACOMBEROVÁ

*Domov
s víní květin*

Láska kvete i na nečekaných místech

Fortuna
Libri

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je čistě náhodná.

Original title: Must Love Flowers

Copyright © 2023 by Debbie Macomber

All rights reserved.

This edition published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Cover design © Martina Černá

Cover illustration © 123RF

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

Translation © Jana Pacnerová, 2024

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor: Lucie Rohanová

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-561-0

*Vdovám, které si připadají osamělé,
zmatené a přemožené.*

*A také Jenny Berryové, Janice Alexanderové
a Barbaře Johnsonové
za jejich odhodlání, sílu a odvahu*

Kapitola 1

Už potřetí během tří minut se Joan Sampleová podívala na kuchyňské hodiny. Očekávala, že touhle dobou už se jí ozve její mladší syn. Pozvala Nicka na večeři a připravila jeho oblíbené jídlo, i když to byly *její* narozeniny. Neodpověděl a nebyla si jistá, jestli se dostaví, nebo ne. Na stole v jídelně bylo prostřeno a kuřecí enchiladas se hřály v troubě spolu se španělskou rýží a rozmraženými fazolkami. Joan neměla ráda kuřecí enchiladas. Až sem to tedy dospělo – musí uplácat syna, aby ji navštívil. Starší syn Steve měl dobrou záminku nepřijít, protože žil ve Phoenixu. Ale aspoň zavolal.

Sesula se do svého oblíbeného čalouněného křesla v obývacím pokoji a sáhla po dálkovém ovladači televize. Na programu byl jeden z pravidelných nedělních přehledů zpráv, které rutinně sledovala. Mluvící hlavy. Jenže Joan neslyšela ani slovo z toho, co povídaly, a co víc, bylo jí to celkem jedno. Jen málokdy se ze zpravodajství dozvídala něco hezkého.

Minulý týden byl Den matek a synové jí poslali kytici lilií a bílých růží spolu s krabicí čokoládových bonbonů. Aspoň že si vzpomněli, jak moc miluje květiny. Byla smůla, že narozeniny měla o pouhých sedm dní později. Steve a Nick zřejmě nabyli dojmu, že splnili svou povinnost s květinami a čokoládou a pokryli tím Den matek i její narozeniny na jeden zátah.

To, že na ní synům nezáleží a projevují jí pramálo lásky nebo uznání, by jí nevadilo, kdyby byl ještě naživu Jared. Manžel na ni nikdy nezapomněl na Den matek a snažil se, aby pro ni narozeniny byly extra-speciální. Ještě po čtyřech letech po něm truchlila. Celý její život lehl popelem v okamžiku, kdy byl Jared prohlášen za mrtvého.

Nedávno se doslechla, že zubaři, který koupil Jaredovu praxi, se daří dobře. To by ji mělo těšit, protože to znamenalo ujištění, že Jaredovým pacientům se zdařil hladký přechod. Mnozí chodili k Jaredovi celá léta, a protože pracovala v jeho ordinaci jako recepční a účetní, s několika z nich si tykala.

Joan pracovala s manželem hrozně ráda. Pro některé páry by bylo obtížné trávit spolu čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu, ale pro ně ne. Tvořili skvělý tým. Vždycky si byli blízcí, spřízněné duše. Její život byl bez Jareda prázdný. Holý. Dutý. Temný. Po jeho odchodu jí připadalo, jako by neměla žádný životní cíl, žádnou motivaci, žádný důvod vstát ráno z postele.

Joan zavrtěla hlavou, odmítala dovolit, aby ji ztráta manžela zavalila žalem, jak se často stávalo. Už to byly čtyři roky. Čtyři dlouhé, trýznivé roky. Pandemie rozhodně nepomohla. Jared ještě nebyl po smrti ani šest měsíců, když se celá země uzavřela. Prvních pár měsíců zůstala v odloučení, bála se otevřít domovní dveře, aby nechytla virus. Jak týdny plynuly a čas se vlekl, začala být Joan v izolaci spokojená. Život v kokonu se stal vítaným. Známým. Rutinním.

Jak se omezení uvolňovala, postupně se odvažovala několikrát týdně vyjít ven. Ne na dlouho a vždycky s rouškou, protože byla opatrná. Zařídila si všechno, co měla na seznamu – vždycky měla nějaký seznam – a neotálela déle, než bylo nutné, než se spěšně vrátila do bezpečí domova. Většinou, když to šlo, si objednávala všechno potřebné po internetu, což si navykla během pandemie. Život v izolaci se stal normou a zjistila, že je jí to tak milejší. Život za domovními dveřmi by mohl být riskantní. Něco, čemu je třeba se vyhýbat.

Z hlubokého zamyšlení vytrhlo Joan zvonění telefonu. Na milisekundu ten zvuk vůbec nepoznávala. Vyskočila z křesla, spěchala zpátky do kuchyně, hledala na lince, což bylo poslední místo, kam si pamatovala, že telefon položila. Klidně by přísahala, že tráví polovinu dne hledáním mobilu. Úplně by se bez něj obešla, kdyby ta otravná věc nebyla nezbytná.

Aniž se namáhala zjistit, kdo volá, přijala hovor po čtvrtém zazvonění. „Haló.“ Po téměř zběsilém hledání zněl její hlas zadýchaně.

„Všechno nejlepší,“ ozval se zpěvavý hlas její starší sestry Emmie.

„Díky.“ Joan byla sestře vděčná, neboť se stala její největší povzbuzovatelkou. Emmie jí už během týdne poslala krásné přání spolu s dárkovým poukazem do Cutting Edge, což byl Joanin oblíbený kadeřnický salon. Emmie se přátelila s majitelkou, Charlene Royceovou, která byla v Cutting Edge léta zaměstnaná jako kadeřnice, než salon koupila. Chodily spolu na střední školu.

Emmie byla jako obvykle veselá, její hlas zněl lehkovážně, jako by měla smích na krajíčku. Byly si blízké, i když je dělila fyzická vzdálenost.

„Podnikáš na oslavu něco speciálního?“

Joan pokrčila rameny, ačkoliv to sestra nemohla vidět. „Nijak zvlášť. V mém věku to není nutné.“

„Jakže jsi stará?“ škádlila ji Emmie.

Sestra věděla moc dobře a přesně, kolikáté narozeniny to jsou. „Padesát čtyři. Prosím tě, nepřipomínej mi to.“

„Mluvíš, jako by ti bylo sedmdesát.“

Právě tak si připadala. „Už to brzy bude.“

„Ale zatím ještě ne. Máš před sebou spoustu života, sestřičko,“ pokárala ji Emmie. „Potřebuješ změnit postoj. Dělat pro jednu něco zábavného. Vyjít ven a užívat života, nadechnout se čerstvého vzduchu. Projít se kolem Green Lake. Jít nakupovat a pořídit si něco nového na sebe. Nastěhovat si podnájemníka.“

„Podnájemníka?“ Taková šílenost. Nechápala, co to sestru napadá.

„Já bych to udělala hned.“ Sestra měla plno dobrých nápadů, z nichž Joan žádný nehodlala v brzké době uskutečnit.

„Myslím to vážně. Potřebuješ vylézt z ulity a nejlepší způsob, sestřičko, je dělat něco pro druhé. Věř mi, budeš mít lepší pocit ze života celkově, jestli si najdeš způsob, jak dávat druhým. Mluvila jsem s Charlene, když jsem ti objednávala ten dárkový poukaz; bere si někoho na byt a je nadšená.“

Joan obrátila oči ke stropu. „To nemyslíš vážně.“

„Možná ano, možná ne. Ale stejně to stojí za úvahu. Když vezmeš podnájemníka, někomu pomůžeš a ten někdo by třeba mohl pomoci tobě. Jared už je čtyři roky po smrti. Je nejvyšší čas, abys začala znovu žít.“

Joan nepotřebovala, aby jí někdo připomínal, jak je to dlouho, co přišla o manžela. Není možné strávit s mužem víc než pětadvacet let, bydlet s ním, pracovat s ním, všechno spolu navzájem sdílet a pak jednoduše překonat jeho ztrátu, protože *je nejvyšší čas.*

„V některých ohledech mi to připadá jako včera.“ Ještě i teď byly dny, kdy chtěla povědět Jaredovi vtip, který našla na internetu, nebo něco, co si přečetla. Nedávno se přistihla, jak se mu chce svěřit s představou vymalování kuchyně, než jí došlo, že už tu není. Nejen není. Je mrtvý a pohřbený.

„Vím, jak to pro tebe bylo těžké,“ znězněl Emmiin hlas. „Už jsem se o tom zmiňovala a pokaždé jsi mě odbyla, ale Joan, miláčku, musíš znovu uvážit, že by sis promluvila s nějakým psychologem.“

Téměř každý rozhovor se sestrou se stočil ke stejnému tématu. Joan to pokaždé okamžitě zamítla, nebyla ochotná uvažovat o tom, že by probírala bolest ve svém srdci s cizím člověkem. Bylo těžké mluvit o Jaredovi s kýmkoli, aniž by jí okamžitě vhrkly slzy do očí. Styděla by se hroutit před cizím člověkem. Rozumělo se samo sebou, že by se z ní stala emocionální troska, protože by se nedokázala ovládnout.

„Když ne psycholog,“ pokračovala Emmie, která zjevně nebyla ochotná opustit téma, „tak nějaká terapeutická skupina pro zvládání zármutku. Slyšela jsem, že někdy pomáhají.“

„Ne, díky.“

„Joan, uvažuj o tom. Co se může stát? Poznáš jiné lidi, jako jsi ty, kteří ztratili někoho, koho milovali stejně jako ty Jareda. Získáš podporu, kterou potřebuješ, a najdeš způsob, jak se zaměřit na budoucnost.“

Joan automaticky zavrtěla hlavou. „Tak snadné to není.“

„Proč ne?“

„Budu plakat, a víš, jak moc by mi to vadilo.“ Uměla si představit, jak sedí v nějakém kroužku a brečí z plna hrdla až do té míry, že nebude schopna slova. Pak se bude muset vysmrkat a bude to znít, jako když kejhá husa. *Kdepak, to se nestane.*

„Jsi hloupá. No a co, jestli se dojmeš – nemyslíš, že tam to každý pochopí? Hádám, že každý člověk v takové skupině už sám prolil vědra slz.“

„Budu o tom uvažovat,“ navrhla Joan v naději, že tím sestru uchlácholí.

„Budeš?“

Joan krátce zavřela oči. Emmie se nevzdávala. Sestra odmítala nechat tohle téma být, aťsi to bylo pro Joan sebevíc nepříjemné. „Proč je to pro tebe tak důležité?“ otázala se.

„Proč?“ opakovala Emmie. „Protože jsi moje sestra a mám o tebe starost, a právě proto si myslím, že vzít si někoho na byt by ti pomohlo vrátit se do života. Stala se z tebe poustevnice.“

„To není pravda. Chodím ven... tak jo, ne moc, ale netrpím agorafobií.“

„Aspoň něco,“ opáčila Emmie a pak změnila téma, protože zřejmě nechtěla záležitost dál rozvádět. „Bylo milé pokecat s Charlene, když jsem jí volala a objednávala ten dárkový poukaz. Koupila Cutting Edge během pandemie a daří se jí dobře.“

Charlene upravovala Joan vlasy už léta a také se s ní spřátelila. „Slyšela jsem,“ řekla Joan, hrdá na odvážný krok jejich společné přítelkyně.

„Řekni mi, kdy ses byla naposled u Charlene nechat ostříhat a učesat?“

Bylo laskavé nezmínit se o tom, že Joan nepotřebovala jen ostříhat. Za poslední čtyři roky jí vlasy prošedivěly, přičemž šedá už v nich dominovala. Snad by měla uvažovat o tom, že si je znovu začne barvit jako kdysi.

„Už je to dlouho,“ připustila Joan neochotně.

„Dlouho?“

„Tak jo, dva roky.“

„To jsem čekala!“ Emmie nikdy nebyla z těch, co si nechají pro sebe nějaké to *já ti to říkala*. „Slib mi, že se objednáš.“

„Slibuju.“ Sestřihl jí prospěje. Tmavé vlasy měla přerostlé a neposlušné a naléhavě potřebovaly ostříhat. Jaredovi se líbila s kratšími vlasy a zvykla si na snadnou údržbu. Trvalo jí každé ráno jen pár minut, než před odchodem do práce vypadala přijatelně. Teď už jí vlasy sahaly k ramenům. Nebyla na takovou délku zvyklá, zápolila s nimi, svazovala je vzadu, protože jí často padaly do obličeje. Tahle délka ji dělala starší, a to nijak lichotivě. Jediný člověk, kterého většinu dní vídala, byl však její vlastní odraz v zrcadle, tak co na tom sejde?

„Až k ní půjdeš, chci, abys mi textovkou poslala fotku, ať vidím výsledky,“ pokračovala Emmie.

„Ano.“ Joan měla v úmyslu slib splnit. Potřebovala jen podnět, aby se k Charlene objednala.

„Jak se mají kluci?“ zeptala se následně Emmie.

„Dobře. Poslali mi krásnou kytici ke Dni matek.“ Nezmínila se o bonbonech, které okamžitě strčila do mrazáku. Jen zřídka-kdy si dopřávala sladkosti, pokud je vůbec měla doma. Jakožto zubař se Jared mračil na cokoli, co mohlo přispět k tvorbě zubního kazu.

„A co narozeniny?“

„Steve prve telefonoval. Byl nadšený; doporučili ho na to povýšení, o které stál.“ Jejich rozhovor byl stručný a tížil Joan na mysl. Steve se dříve často zmiňoval o Zoe, ženě, se kterou chodil. Zdálo se, že jde o vážný vztah, a Joan čekala, až syn oznámí zasnoubení. Když se ale na Zoe zeptala tentokrát, syn rychle změnil téma a pod nějakou záminkou hovor ukončil. Než aby se zmínila o tom, jak krátký telefonát byl, řekla: „Steve je teď asistent vedoucího distribučního centra.“ Syna práce bavila a vynikal v ní, rychle postupoval, pracoval v Dick's Sporting

Goods. V sedmadvaceti byl na nejlepší cestě stát se během příštích pár let manažerem centra. Joan byla hrdá na Stevea i jeho přísnou pracovní morálku. Navzdory obavám o jeho vztah ji těšilo, jak oba její synové dozráli.

„To je skvělé. Ještě pořád chodí... Jakže se jmenovala?“

„Zoe,“ doplnila Joan.

„Jasně. Už jsou spolu dlouho.“

„To ano,“ souhlasila Joan, aniž něco dodala. V leckterém ohledu byly jejich krátké rozhovory formální, jako by se Steve cítil povinen dát jí najevo, že si pamatuje datum jejich narození, ale jinak na ni nemá víc než několik minut.

„Co teď podniká Nick?“ ptala se dál Emmie.

„Nick má vždycky tři až čtyři želízka v ohni,“ odvětila Joan. „Pracuje na nějakém obrovském stavebním projektu, bytovém komplexu v Seattlu.“ Už jako dítě byl Nick nejšťastnější, když měl v ruce kladivo, hřebíky a kus dřeva. Byl rozený truhlář.

Jaredovi zřejmě nikdy nevadilo, že se ho ani jeden syn nerozhodl následovat do oblasti medicíny. Steve na vysoké vystudoval management zásobování řetězců a Nick hned po střední škole nastoupil do učení na truhláře. Takový už její manžel byl, laskavý, na chlapce netlačil, nechával je ubírat se vlastní cestou. Joan byla ta, která doufala, že buď Steve, nebo Nick jednoho krásného dne převezmou Jaredovu praxi, to se však stát nemělo.

Telefon jí zabzučel na znamení, že přišla textovka.

„To už asi bude Nick,“ řekla a srdce jí poskočilo radostí, že se brzy zastaví na večeři. „Uslyšíme se později.“

„Nezapomeň mi poslat fotku, až si tě Charlene vezme do parády.“

„Provedu. Musím pádit.“

Joan rychle ukončila hovor s Emmií a načetla si příchozí zprávu.

Byl to Nick, který dával přednost textovkám před telefonáty. Omlouval se, že k ní nakonec na tu večeři přece jen nemůže přijít.

Žádný důvod. Žádná záminka.

Opět, jako už v předchozích čtyřech letech, strávila narozeniny sama.

Kapitola 2

Joan zírala na obrazovku počítače a uvažovala, která písmena zvolit při hádání slova ve hře Wordle. Tím pravidelně začínala každé ráno. Slovní hra jí pomáhala procvičit mysl, stejně jako puzzle Eiffelovy věže, tvořené tisícem dílků, na němž v současnosti pracovala. Nemožně malé kousky byly rozprostřené na desce kuchyňského stolu. Kdysi na tomhle dubovém stole servírovala rodině jídlo. Teď ho používala pro mnoho účelů, z nichž žádný se netýkal ani rodiny, ani jídla.

To bývalo...

Tohle se stalo z jejího života: série všeho možného, co kdysi bylo, ale už není.

Joan odstrčila židli od počítače a odebrala se do kuchyně, aby si nalila další šálek kávy, když vtom uslyšela, jak se otevírají domovní dveře. Na kratičký okamžik ji zamrazilo strachem, než si vzpomněla, že je zamčeno na zástrčku. Vstoupit mohl jen ten, kdo měl klíč.

„Mami?“ zavolal Nick, jako by očekával, že bude stát u domovních dveří a očekávat jeho příchod.

„Jsem tady.“ Vyšla z kuchyně, hrnek kávy v ruce, a setkala se s ním v hale. Stál u schodiště, které vedlo ke dvěma velkým ložnicím v patře. Právě kvůli těm ložnicím koupil Jared dům v téhle čtvrti. Manželská ložnice se nalézala v přízemí, daleko od kluků, kteří obzvlášť v pubertálním věku trpěli sklonem zůstatvat vzhůru dlouho do noci.

Syn na ni chvilku zíral, než zamračeně přimhouřil tmavohnědé oči, tolik podobné otcovým.

Okamžitě se jí zmocnila obava. „Všechno v pohodě?“

Hlavou se jí valilo množství problémů jako skalní sesuv, když se řítí po úbočí kopce. Nepřišel syn o práci? Neměl autonehodu? Nevyslechl si Nick nějakou znepokojivou lékařskou diagnózu?

„Jo, všechno dobrý,“ opáčil nepřítomně.

„To je dobře,“ vzdychla úlevou. Měla už dost vlastních nesnází a připadalo jí, že není schopna řešit další. „To jen, že obvykle nechodíš hned ráno. Copak je?“ Šla před ním do kuchyně, kde mu automaticky nalila šálek kávy. Stejně jako jeho otec byl i Nick závislý na kofeinu.

„Dneska ráno začínáme později, čekáme inspekci,“ odpověděl Nick. Sedl si ke stolu a zadíval se na puzzle, které bylo už asi ze tří čtvrtin hotové. Zvedl jeden kousek, prohlédl si ho a pak ho zasadil na místo.

Joan měla co dělat, aby mu v tom nezabránila. Tohle bylo její puzzle a raději na něm pracovala sama. Uspokojení, které jí přinášelo, bylo spolu s pocitem úspěchu důvodem, proč nad ním pilně dumala celé hodiny. Nepotřebovala pomoc, a co víc, nestála o ni.

„Promiň, že jsem nepřišel, když jsi měla narozeniny,“ pronesl Nick věčně.

„Poslal jsi mi textovku.“ Ale neuvedl důvod, proč nemohl přijít. Měla podezření, že se rozhodl strávit raději den s kamarády a sledovat utkání Seahawks. Pekáč kuřecích enchiladas zůstal nedotčený v ledničce. Než odejde, musí mu je dát s sebou, jinak by je musela vyhodit do odpadků.

Nick před ní uhnul pohledem. „Promiň, byl jsem v práci.“

„V neděli?“

„Mami, tenhle projekt máme našponovaný. Jestli nedokončíme svou část včas, zdržíme ostatní řemeslníky. Řeknu ti, že ti elektrikáři bývají dost vzteklí, pokud nejsme hotoví, když jsou připravení pustit se do elektroinstalací.“

„Doufám, že ti platí za přesčasy.“

Nick vzhlédl od puzzle a klukovsky se zazubil. „Jo, což mě přivádí k důvodu mojí návštěvy.“

„Ano?“

„Jo, když už jsem propásl večeri u tebe, co kdybych tě někam vzal na jídlo?“

Pozvání ji příjemně překvapilo. Joan si ani nemohla vzpomenout, kdy naposled jedla mimo domov. Občas si objednávala jídlo přes DoorDash nebo UberEats. Připadalo jí nesmyslné opouštět dům, aby večerela sama. *To bývalo...* Už to tu bylo zas, jako když z těsta vyubílá kvásek. Ona a Jared mívali pravidelné večery ve dvou.

Svého času udržovala kontakt s kamarádkami. Skupina spolužaček z vysoké se pravidelně scházela na oběd třikrát až čtyřikrát ročně. Od pandemie k tomu nedošlo ani jednou. Podle všeho se od lockdownu jejich cesty rozdělily.

Poté co Jared náhle zemřel na masivní mozkové aneuryzma, rodina a přátelé bombardovali Joan projevy soucitu a podpory. To však rychle pominulo a s covidem pak nastalo takřka úplné ticho. Tak už to zůstalo.

„No, co říkáš?“ vyrušil ji z myšlenek Nick.

Jeden zběsilý okamžik sváděla vnitřní boj, protože jí připadalo nejlepší, nejbezpečnější odmítnout, ale pak si to rozmyslela. Večeře mimo domov by ji neměla zastrašit. Potřebuje si znovu zvyknout vycházet z domu, pokud má udělat v životě krok vpřed. Emmie by měla radost, kdyby věděla, jak se Joan snaží.

„No jasně. Kam bys chtěl zajít?“

„Mami,“ zasmál se. „Jsou to tvoje narozeniny; rozhodni ty.“

„Chceš, abych rozhodla?“ I když to znělo bláznivě od ženy, která řídila vytíženou ordinaci, kde řešila všechno kromě samotných zubařských výkonů, najednou jí bylo zatěžko udělat sebemenší rozhodnutí.

„Jo, mám peněz jako šlupek,“ zatvářil se náramně samolibě. „Na každou restauraci ve městě.“

„Co kdybych řekla, že se chci najíst v Canlis?“ Ikonická seattleská restaurace měla čekací listinu na několik týdnů dopředu. Jared a Joan tam večereli na oslavu pětadvacátého výročí svatby. Na to jídlo pak dlouho vzpomínala. Personál v Canlis to pojednal opravdu mimořádně.

Nick ani nemrkl. „Pochybuj, že dostanu rezervaci, ale zkusím to.“

Joan bavilo syna škádlit. „Myslíš, že Il Lucano přežilo lockdown?“ Italská rodinná restaurace patřívала k jejím a Jaredovým oblíbeným podnikům. Joan nikdy nikde neochutnala lepší lilek s parmazánem.

„Nevím.“ Nick vytáhl z kapsy telefon. Spojil se se Siri a do půl vteřiny získal informaci, kterou potřeboval. Vzhlédl, usmál se a kývl. „Vypadá to, že fungují, a my taky. Zavolám tam a zařídím rezervaci na půl sedmou zítra večer. Vyhovuje?“

„Dokonale.“ Ohromilo ji, jak ji tohle pozvání nadchlo. Už to byly celé věky, co se naposled těšila na něco mimořádného. To, že pozvání přišlo od syna, bylo ještě mimořádnější.

„Budu muset do práce.“ Nick vstal od stolu a odnesl prázdný šálek od kávy do kuchyňského dřezu. „Přijdu zítra v šest. Bud' připravená, jasný?“

„Samozřejmě, a po večeři si můžeš odnést domů ty enchiladas.“

Oči se mu rozzářily. „Ty mám nejradši. Díky, mami.“ Nick ji políbil na tvář a zamířil ven z domu.

S nadšením i váháním se Joan vydala rovnou do šatníku své ložnice, aby se podívala, co má na sebe pro návštěvu restaurace. Když míjela vysoké zrcadlo na dveřích šatny, vrátila se k němu pohledem. Žádný div, že ji syn obdařil tím divným pohledem, když prve přišel. Vypadá děsně. Nemá učesané vlasy a je oblečená do starých džínů a mikiny s logem Seahawks, vybledlé četným praním. Na nohou má trepky a nenanesla si ani rtěnku. Byl to drtivý kontrast, dokonce i pro ni, oproti dnům, kdy chodila s Jaredem do ordinace. Tehdy se pyšnila svým zevnějškem.

Bývalo plno věcí, přiznávala si. Tolik se toho změnilo, a ne k dobrému.

Místo aby zírала na svůj odraz, svěřila hlavu v rozpacích nad tím, jak nedostatečnou pozornost si věnuje a do jaké míry zanedbala svůj vzhled. Už třetí den po sobě má na sobě ty samé odrbané džíny a vybledlou mikinu.

Když se nepočítalo, že vyšla na zápraží posbírat došlou poštu, nebyla venku už týden. Bývaly časy, kdy měla nejkrásnější zahrádku v ulici. Byla známá svou láskou ke květinám. Teď už jen vzácně vycházela z domu. Tak velká ztráta, tolik žalu. Dokonce i to, jak na sebe bývala hrdá, jaksi opadlo. Žádný